

07. 10. 2013 - C1.

- ACTIUNEA UMANĂ -

- mai apreciem manifestările persoanei, acțiunile sau faptele persoanei.

a. - acțiunea este actul voinței (act validiv).

b. - patologia acțiunii

c. - terapia acțiunilor.

Actul validiv - acțiunea umană.

1) - funcțiile sufletului: dorința; vigoare (puterea de a obține ceea ce dărești); intelectul.

2) - puterile sufletului: rațiune - voință - sentimente
intelect dorință vigoare

Voința - faptul de a face un lucru, de a acționa, dar folosind rațiunea și afectivitatea. Nu putem acționa fără să gândim.

- intelectul, dorința și vigoarea ne ajută să ne echilibram, să valorizăm.

Scop

Exemplu: → mișcare → a merge
gândul (→ intenția → propunerea) → trimitte la scop.

→ dorința

→ de foamă

faptă.

12-2108.01.FO

3. - voință: vreau să.
- 1 - rațiune: - intelect. (plu) } → Eu 7. - tatălui pot
2 - sentiment: vreau să fie bine. } avea toate astea
(îmi plăc) } dar să - nu fac.

- există un alt proces al acherii valorii,
cel mai important fiind faptul → "potențial
se emocează după road".

- frica (te uatimeas) → moarte < sinucidari
moarte (sfinte).
frica de moarte ne capul neantului este o
frica deosebită, de a ne fi despartite de Hristos.

- mijloacele → pot să te ducă sau să nu
ajungă spre scop.

- în situații limită rațiunea nu ajută atât
de mult (→ se blochează).

- există o mare complexitate, fiecare pas
este important, nimic nu se poate discuta
dată. → mijloacele fac totul → FAcI sau
nu FAcI.

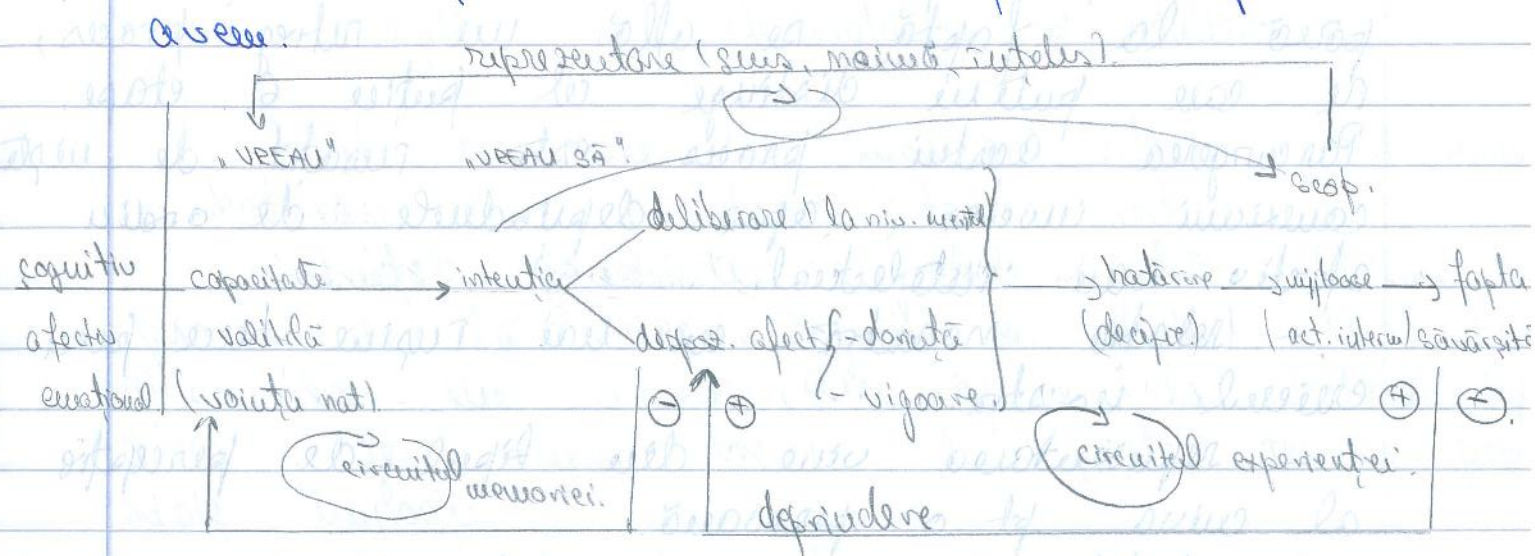
- în acest mecanism se regăsește drumul
de la intenție la faptă, se explică
modelul cum gândesc oamenii.

- oamenii pot face ce vor dacă știe exact
ce vor. Ș. H. la baza vorbește de rădăcină

rațiunii în viața de sfinte.

9.10.2013 - Cz.

- mai acționăm în viața puterilor pe care le

- putem să vinem, să ne autorealizăm, să
ne controlăm capacitățile pe care le avem. Capa-
citatea validă trebuie să se exercite, nu rămâne
o simplă potență. Ea se exercită printr-o voință de-
terminată.

- capacitatea de a voi se concretizează într-o
intenție, care la rândul ei creează un scop.
Intenția este un gând, dar nu orice gând este
o intenție. Intențiile sunt gândurile care nu
sugerează o acțiune.

- apare o deliberare internă care se re-
feră la faptul dacă merită sau nu să fac
ceva, o evaluare internă de la mine atât
la nivel intelectual (deliberare), cât și la nivel
afectiv (donata și vigoarea).

- nu numai auzul apare hataroarea. Putem fi hatarati de mai multe creaturi.

- rati hataroarea si ajungerea la scop in-tervine mijloace.

- de la capacitatea mea de a actiunea si pare la faptă se afla un ntreg proces, de care putem distinge cel putine 6 etape. Parcurgerea acestui proces este risatit de nipte cauzarii inverse, apar dependente de ordi-afectiv sau intelectual.

- relatie noastra cu mai repine trec pui-erului nostru.

- reprezentarea vine din tipul de perceptie al cuiva pt o persoana.

- intrebile care se vase depend me numai de partea afectiva a si de cea a credue mai despe fapta respectiva.

- actul validu are claua paliu:

1) cognitiv

2) afectiv-emotional.

- pentru ca actul validu sa se mani-feste este neces de reprezentare, afectivitate si memorie.

- parcurgerea acestor etape depinde de mai, o putem controla (decizia poate fi amanata, sau dupa ce rae decizia pot sa o abandonez).

- cunoscute inverse me depend de noi, de se realizeaza automat. Experimente si spune cunoscute, ne seade sau se este dorinta

de a repeta me leam, o faptă.

- Validă = 1) originea naturala a actiunilor noastre

2) actul validu, ntreg procesul, care implică si afectivitatea si gauduea.

- felul cu care se modelam atunci cand luam o hataroarea se marcheaza toata viata.

- intrebile, gauduele, sugestile intru intr-un proces de lămurire (cognitiv si afectiv). Daca am ajuns la un acord, am ajuns la hataroarea. Dep-avea de obicei trecu la fapte, trecuad pui- nipte mijloace.

- aceste etape sunt necesare puietate din "po-veste". Primele efecte ale actului validu sunt asupra noastra. Daca cea a am obti-nut e favorabil se ntărește cunoscute sau invers. Atentia se este captata mai mult de evenimentele care au impact afectiv sau emotional mai mare. Gauduele noastre sunt foarte mobile, foarte nestatornice. Aceasta mobilitate este data de faptul ca noi avem de procesat multe informatii. Atentia este ne general distributiva. Fata de acesta viata afectiva este mult mai stabila. Mintia noastra este atrasa de afectivitatea mai puternica.

- noi putem sa ne lăptam cu propriile emoti. Mai usor este sa mutam gaudul la alt ceva decat sa schimbam o stare

afectivă. Stăpânirea, înțelegerea și aplicarea

- dacă ți mintea într-o amenințare realitate
poate deveni plăcere, și conducând propria
mintea generând o dispoziție afectivă vezi pe-
terica, profundă. Sunt vezi multe elemente
care se leagă între ele.

- legătura între minte și afectivitate este foarte complexă. În funcție de ce sînt creșt sau scade dispoziția afectivă. Dacă rîni place devine dependentă, iar memoria va funcționa mereu la el. Există o dependență de ce gîndi, fiecare gîndește diferit.

- din tot acest proces cel mai impor-
tant este habotărea, pt că ea dispune actual
salutiv ne dană. Principala sursă de a acți-
uni suare este asupra celei care acți-
nează.

- Tot prin acest proces se exercita și influența celorlalți (reprezentarea) → se-a influențat Biserica, Școala, părinții.

- sunt 3 factori care se formează: ereditatea, mediul și auto determinarea.

- În fața mecanismelor de cooperare
verbală și raportant și de carpeal
nostră și evenul nostru

21.10.2013 - C3

- Depresivitate - dorinta de a face acel lucru, din cauza experientei care ne formeaza. Depresivitate este o dispozitie latentă dar care mi împiedică mereu gândul. Memoria

- a intenționat se depinde de sursă, restul pe care îl reprezintă fapta respectivă pt mine. Sursele faptelor pot fi diferite pt fiecare dintre noi. Responsabilitatea

Simplificarea hatarămi:

- este un reflexiv a c. se haborește. Haterul este o grădina de desparte un lucru de celălalt.

- Trecute de a ~~ne~~ hatoare, stam in faza
unei multor patentabilitati, cel putine daua
1 et: sa sunt sau sa nu sunt -> se uoie
se cau la hatoare au eliminat una).

- "a te hatar" - reflexivul nu este pers
 Tutamplator, hataroarea nu este un act
 exterior, ci este un proces care are loc
 in interiorul meu iar una din domeni este
 nici pebrucea eschepard pe celalalt. Eu
 al care spune advarul nu este accegi
 persoane ce eu al care mint. Eu ca sa
 aleg advarul ma determine pe mine
 afecto si mental pt. a alege varianta cob-
 vart. Pt o minti trebuie sa ma determin

in acest sens. Sunt persoane deficiente din punct de vedere al capacității mentale, din punct de vedere dinamic.

- autodeterminarea este procesul prin care eu mă hotărăsc spre un anumit lucru. Mai mult se hotărâm minciună între bine și rău, sau între rău și rău și între două bune. Putem alege să facem bine dar ne tuc să se desfășoare procese contrarii. Să mă autodetermin trebuie să mă configurez afectiv și mental, este un război proces.

- hotărârea reprezintă hotărârea între mine și mine însuși. Tot timpul noi suntem o sumă de acțiuni (de hotărâri).

- ce pot face eu astăzi depinde de ceea ce am făcut ieri.

- total între mine și eu gândesc și autodeterminarea prin care mă configurez ieri, astăzi, datorită conștientizării asupra mea.

- pe termen lung autodeterminarea mă modelază pe mine. Fiecare acțiune este o etapă, iar rezultatul integralei acestor etape (autodeterminări) reprezintă ceea ce sunt eu astăzi.

- și vizibile și pozitive și negative. Așadar mecanismul de determinare nu este rezultatul sunt deficiente. Conștientizarea a ceea ce nu ne cunoaștem ne se realizează pierzând mental, și mă duc într-un loc unde pot să mă schimb. Schimbarea sau auto-modelarea este o altă auto-modelare. Uneori este extrem de greu datorită lucrurilor

pe care le-am făcut înainte și de dependență anterioare).

Problema libertății

- nu există libertate absolută ci doar autodeterminare (sunt obligat să mă hotărăsc). Noi suntem condamnați să ne autodeterminăm.
- ce proces depinde de nivelul personal.

- sunt 2 factori care influențează autodeterminarea (liberul arbitru):

- 1) ereditate: ce ce sunt nepăsător.
- 2) mediu: ce condiții mă deservesc
- 3) propria noastră autodeterminare.

→ toate sunt foarte greu de manipulat, oamenii fiind propria noastră autodeterminare, mentalitatea noastră.

- iertarea de la Dumnezeu și posibilitatea de a avea un credit, o mare pară în mintea noastră ireversibil.

EREDITATEA - avem un bagaj genetic, care se exprimă în funcție de mediu. Ereditatea se manifestă în funcție de mediu. Trebuie ereditate între:

- Sunt 4 temperamente:
- sanguinic (energie - extrovertit)
- coleric (energie - introvertit)
- flegmatic (lent - extrovertit)
- melancolic (lent - introvertit)

- Sexul: - bărbat
- femeie.

- Aptitudinile

MEDIUL - principalul element care intervine este cel cosmic. Cu toate acestea componentul uman este covârșitor.

- suntem sub influența grupului în care trăim toată viața, mai mult sau mai puțin.

- la naștere este importantă dispoziția afectivă.

- se schimbă de-a lungul vieții.

AUTODETERMINAREA - nu principal este influențată de părinți. Ei dau copilul cu parte de dispoziție afectivă pozitivă și va influența viața).

- nașterea noastră sunt influențate de dispoziția afectivă.

- pe baza eredității și a interacțiunii cu ceilalți suntem condamnati să decidem. Fiecare este persoana și a propriilor sale existențe. Putem fi influențati dar tot mai decidem.

- nu tot acest proces ne putem aminti și viața lui începe, care adică foarte discret (este peste tot dar ne acapătă timp micșor).

28.10.2013 - C4.

Problema libertății - continuare

- de multe ori se discută prea abstract problema libertății, dacă sunt sau nu liberi. Sunt multe realități care ne influențează, ne determină.

- un element esențial care ne determină este trecutul nostru. Suntem supuși unor determinări permanente - și nu există o libertate absolută.

- actul alegeți, autodeterminarea nu aparține ne exclusivitate (noi suntem pers și a proprii acți).

- există grade de libertate. Meru decizie, nu și asumarea unei decizii este o decizie.

- este o diferență între ceea ce ne dorim să realizăm și ceea ce realizăm. Ceea ce suntem ne facem moment este posibil pe care îl plătim pentru a fi ceea ce suntem. Ne-am propus să fim. Diferența de a face ceea ce vrem sau ceea ce facem, dacă nu decim la ceea ce vrem să facem, decim la ceea ce facem.

ei: vrem să ne simțim bine - și ne apucăm să bem - și apucăm alcoolice. Intenția este ceea ce face din mine ceea ce facem, respectiv.

- principalul efect a ceea ce facem noi este asupra noastră, și nu bine și în rău.

Raportul nite libertate și providența lui Dumnezeu.

- „am fost creați pt a răstorni bunurile Tatolui”
cf. Efeseni 1-2. E sb aici despre o pre-
determinare a iubirii. Iubirea actiune pt care
discuție în contrăzicere ei se face prin
care vinegere.

- există o singură nite ferea unu și
voină lui Dumnezeu. Problema este că noi
nu sesizăm dăruirea lui Care ne-a dat
viață.

- „situațiile lui nu arată că are
sevă de singură, de creșterea voină lui
Dumnezeu, nu principal ci ne faceți. Sf.
Grigorie Palama spune „lumina să-și reține
sine”.

Raportul nite libertate și responsabilitate.

- responsabilitatea persoanei este răspuns la
măști dăruire.

ex: pda talantilor → stăpânul nu are
socotă pt el. El are răspuns pt. că
nu funcționează de răspuns el poate plasa.
Dacă cel care are fost așa astăzi
nu face apt să pot folosi dăruire
mai mari.

- responsabilitatea arată căștigul dacă fac
dăruire să rodască. Responsabilitatea este
dependența de a valorifica ceea ce ni se

dăruiește.

- aproape mereu primim dăruire prin alți
oameni, rel. lui Dumnezeu cel care nu este
singulară. (ex: am revătat să vorbesc).

- roșul dăruire este acela de a intra în
circuitul dăruirii reciproce.

- există o conservare a responsabilității.

Există circumstanțe agravante sau atenuante
ale unei fapte. (ex: cineva fură → o faptă
rea. El ne cunoaște motivele fapta prin săvârșire →
circumst. atenuantă, dar care nu șterge respon-
sabilitatea. Circumst. agravantă este reprob. de
cel care defecționează să se ajungă la o stare
de fapt, fapt → începe la negru (patronal). Cea
ce are scapă prin atenuarea pe care o
aduce circumstanța, va fi pe partea
valabilă.

Un alt ex este avortul → circ. atenu-
antă pt cel care apela la avort din
defecț. motive → circ. agravantă pt cei
din jurul celui care ne cunoaște. Copilul acela
este un factor pozitiv, o lumină de la
Dumnezeu.

- responsabilitatea se conservă, dacă am fi
fost solidari nu se ajungea la fapta
ne bună. Tată beneficiar de la tată vi-
lalt. (principalul vider cămin cant).

- problema este că are impresia că
face trăsături pe cont propriu.

18. XI. 2013 - C5.

Conservarea responsabilității.

- existența unui seamău cu principiul valorilor comunicate. Acesta se reflectă în conservarea responsabilității.
- cea ce este atenuant pentru cineva este agravant pt altcineva. E st. cineva - fero pentru ea este piroc. Dar de ce este piroc.
- prin definiție ne autodefinim, ne creștem modelul.
- ne forțăm înaintea alor noștri să ne det. de ereditate, de factori de mediu și de propria noastră determinare.

Patologia ureii umane și terapeutică (ar. (virtute)).

- patologia se formează de ce înțelegem urea, unele mari la început au fost mici (Ira Sorokai).

Patiunile și virtute. Problema fundamentală a ureii spirituale.

- și patiunile și virtutele au un facl comun, după care dincolo se despart. Sunt în ea nr-o înțelegere sunt date fapte care ne prezintă:

① - nevoia frântei umane de viață și de seer.

se simțind omului care cașidus es nu mai are nimic altceva de făcut. Indiferent de cultus fiecare are dăru de a trăi și ca viața să aibă un seer. Omul nu se poate mulțumi cu absența deo omul nu găsește un seer și începe să trăiască.

Teologia patristică a numit această tendință "eros" sub noțeles platonicieni. Sf. Maxim Măstăcițarul spune că înțelegem a pur și cu setea de el, setea căre viață (Ambigua).

② - realitatea morții - chipul ei este pur și orce adversitate pe care o întâlnim. Teologia patristică a numit-o "thanatos".

- problema fundamentală a ureii noastre este rezolvarea acestui conflict (eros - thanatos).

- există cel puțin 3 paradigme de a răspunde acestei probleme:

① Paradigma răsăriteană - nega dăruia subiectivă, dăruia personală și accepta doar "thanatosul". -> tre este absolut. Trec acest absolut ca o pradă marelui.

Soluția este să negăm dăruia în total și vidul pur.

② Paradigma apuseană (occidentală) -> "Carpe diem". -> nu mai există viața, nega thanatosul. Atata timp cât trăim nu ne mai interesează altceva.

③ A doua varianta (a experienței) este de a te confrunta cu realitatea dintr-o anumită fațetă. Marturisirea ne propune să le avem pe amandouă. Viața are o coexistență cu ei, dar nu este totală, ea vrea să se manifeste în ceva. Moartea este o "calitate" a vieții, o viață care se degradează puțin de partea de Izvorul vieții. Materia care va rămâne în urma existenței noastre poate cuprinde persoana noastră. (Sf. Iugone de Nyssa).

- Problema vieții spirituale este duplă: "problema" ne credim cădem. (moarte → păcat). Prin trăire ne refugiem în brațele morții, nu doar murim de bunăvoie ne salvăm. Botezul înseamnă o acceptație lucrurilor, căci mori cu încredințare că Botezul ne va salva. (ex: dacă sunt lucruri la care ne temem să renunțăm suntem încă în brațele morții. Botezul ne va salva de lucruri (și subiect).

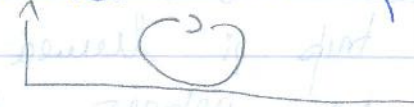
- de înțelegerea aceasta pentru o parte murim acceptând moartea. Asta nu înseamnă simțind.

- Foarte importante sunt meccanismele aparate. Oamenii nu fac lucrurile la întâmplare.

- soluția este de a putea face, de a face ceva.

Problema iubirii de sine (Philautia).

moarte → păcat.

fixarea = iubirea trupului de sine (Philautia). (Ps. Staniloe) egoism.

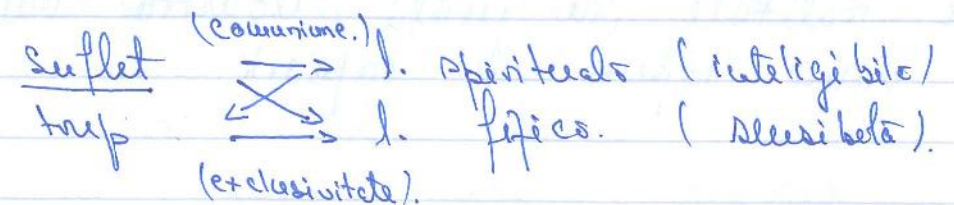
- Sf. M. Marturisirea spune că la originea tuturor păcatelor este egoismul.

- în problema populilor sunt identici și desigur ai neretorii: diavolul, trupul și lumea. Fiecare om are două componente

suflet și trup, dar interacțiunea lor cu lumea este identică. Raportul dintre trup și lumea fizică este unul de exclusivitate.

La sensibilitate. Este unul neîncetând poartă relații (ex: dacă eu mor eu mor și lumea mea mor pe lângă mine. Acesta este raportul dintre suflet și lumea fizică.

Raportul dintre suflet și lumea fizică (inteligibilă) este unul de exclusivitate, lumea fizică pot fi neîncetând trup și lumea fizică locuri (conveniențe).

Problema este că aceste relații pot fi și invers, de ex. în lumea fizică reproducem rel. de trup exclusiv mutual. → desăvârșit.

25. XI. 2013 - C.G.

Pentru desăvârșire în lumea inteligibilă stăpânesc o rezolvare.

O relație este înșelătoare - dacă este după modelul relației din lumea sensibilă. Ceea ce ne percepem ne separe, ne dividează și poate totuși - împărțirea - trăi în comunism (ex: căpătoria -> bărbat și femeie -> vor fi cumva cu timp -> iubirea trebuie să fie atât de mare încât să unească cele ce separe).

Raportul meu cu lumea poate fi:

1. un raport de comuniune (participare).

2. un raport de exclusivitate (posesivitate).

În realitate viața la care trăim pe lume, dară, nu este important este cel care predomină.

- Patibul stăpânesc nu este egai și iubire înșelătoare, pt. că se bazează pe o relație de posesivitate. Problema este că ne raportăm posesiv și la raport cu lumea spirituală.

- egoismul este o iubire înșelătoare, nu în sensul că implică înșelarea.

Prestigiu - un raport de exclusivitate.

- în realitate în viața noastră mai combinăm cele două tipuri de rapoarte.

- felul în care ne raportăm să rezolvăm această problemă ne face să fim posesivi sau generosi (leg. cu viața spirituală).

- când ne orientăm această nevoie pe de sine spre o persoană sau un lucru, ne atapăm de lucrul respectiv. Însă acest atapament (adesiune foarte puternică) se poate să nu ne împlinească cu adevărat. (de exemplu în lumea mea deceptivă lumea consideră că nu mă are pt. a trăi).

- în realitate această nevoie a noastră o poate avea și împlini numai Dumnezeu, căci numai El are viața în sine.

- patimea este un atapament față de ceva. Puterea patimii vine de la om care nu are viața în sine și încearcă să o dobândească.

- patimea este un surrogat, ceva care substituie. Patimile prin mecanismul existențial al atapamentului, cu cât nevoia este mai neîmplinită cu atât dependența este mai mare.

Exemplul dăru este lăcomia (avaritia), care este falsă și ca surrogat pt. împlinirea autentică. Omul mai modest este mai generos decât bogatul, care dacă lăcomia nu-i împlineste vor mai suferi. Nevoia spirituală nu poate fi satisfăcută prin bogății.

- când redreptăm erosul spre realitatea în care trăim apare posesivitatea. De exemplu prestigiul -> ca să fii cu prestigiu nu neei pot fi și alți prestigiași. Totfel apare rivalitatea (eu am eu este mureșii al meu) și ambalarea (eu cât am mai mult mi doresc mai mult).

Caracteristicile patimii:

- 1) ataxametal
- 2) posesivitatea
- 3) rivalitatea
- 4) amplificarea / ambalarea.

- nu are avea patimii dacă nu are fi frustrată cu acest eros, urare de viață și de sine.

- înțelegem patimii dependentă afectivă sau (emotională față) intelectuală față de ceva care eului ea se împlinește real sau aparent.

- patimile arată că nu avem viață și noi și că suntem dependenți de lumee. Patimii originară este dependentă de lumee, ne-a creat în apa fel încât să se fie dor de El. Seta de viață nu poate fi reprinată, suntem ead'amești să cântăm recepșirea.

$\pi x - \pi x \pi \eta / \mu x$
 $\pi x - \pi x \pi \eta \mu x \pi x$

} etimologie.

- pasivitate = sufer o acțiune care se petrece cu mine și eu nu o pot controla -> patimii

Clasificarea patimilor.

1) - erosul mă atrage ne pusem răd spre lumee, ne raport eu care avem mureșii o relație de pasivitate. Aceasta este patimii ontologică. (naturală, firească).

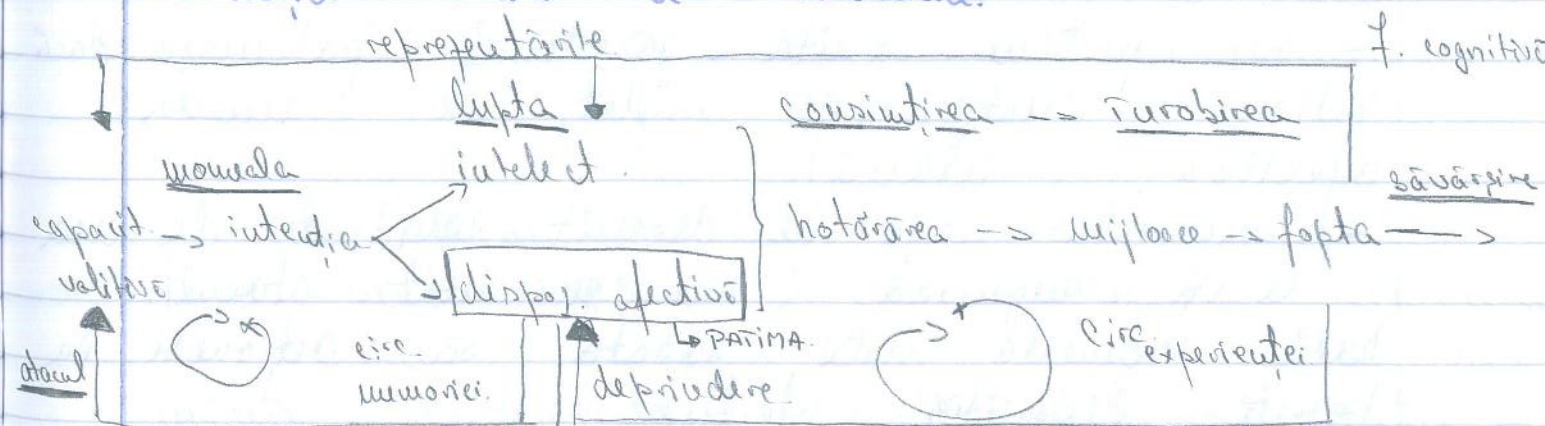
2) - ne al darea răd putere avea ataxametal față de lumee nu fca mureșii -> ataxametal.

3) - ne al darea răd putere avea mureșii ataxametal care dăre la păcat.

Patimii - ea păcat.

- ataxametalul care ne împlinește doar aparent emotional sau mental.

- când vorbim despre evaluția patimii trebuie să avem în vedere inițializarea și evaluția ciclă a acesteia.

- marea def. nre am ei calculator, este că

donata
vigoare

în cazul anumitor circuite se formează prin ex-
ponență.

- patima este o iubire sau o ură irațională
puterice sau leu sau din cauza unui leu.
Sau este o judecată greșită raportată la
un leu (Sf. Maxim Mărturisitorul).

Patima este o boală și la nivel
intellectual și la nivel afectiv. Ura este
întotdeauna rezultatul unei iubiri. La nivel
afectiv doborâtă coordonată vigilență, iar patima
este dependentă (deprindere). La nivel mental
patima este atunci când gândesc greșit des-
pre un leu.

Cele două definiții ale Sf. Maxim nu se
exclud.

- focul patimii este în dispoziția afectivă,
care merge în judecată și face lucrul
asta. Pe măsură ce dispoziția se întărește,
se întărește și creșterea leunilor. Pe lângă
aceasta și mintea este afectată gândind că
cea ce face este bine.

- nu putem evita gândurile patimare dacă
patima există în suflet, în leunul
afectiv (atac).

- monahal - dă ei devotament cauzat de cea
ce își sugerează (s-a generalizat atacul).
Dacă monahal este lăsat să acționeze el
trezește dispoziția afectivă.

- lupta - deliberarea mentală și afectivă

- convingerea - rezultatul luptei.

- neobădirea - dar acceptat

- (întoarcere)
- salvă fire

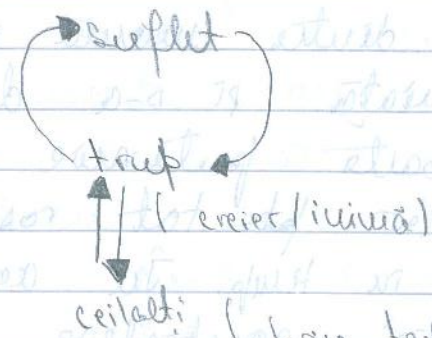
- acestea sunt etapele patimilor instalate
în suflet. Diavolul ne ispitește cu ceea ce
vede că avem un inflamabil. (în diavolul
lansează săgeți aprinse).

27. XI. 2013 - C7.

Problema dependentei.

- dependentă devine un mod de viață. Atunci se
invocă de multe ori o moștenire genetică. Tusa
nu contestă niciuna dintre aceste gene.

- neuropsihologia a pus în evidență diferen-
țele dintre cele două emisfere cerebrale. Emis-
fera cerebrală dreaptă influențează viața afectivă
iar emisfera cerebrală stângă este implicată în
procesul cognitiv.

- de mare ne care au o experiență și
sunt sensibile plăcute, care modifică structura
neurologică, astfel încât trupul nostru trăiește
această experiență respectivă (experiența se
creează).

- de ex. dacă este permis să se poa-

teza sistemului imunitar.

- la rândul ei experiența ratipisită ne timp revin
murea ne suflet (nu-o reamintese). Dacă price re-
petare lui modific esențele neurosale, ata-
samentul devine atât de puternic cât nu îl
pot controla. Iată aceasta nu înseamnă că nu
pot face nimic, dar este nevoie de timp.

- așa cum patina se instalează în timp
se poate și deinstala în timp.

- pt a înțelege cum funcționează creierul neuro-
științele fac experimente pe animale sau pe
omului prin imagistică. Se studiază leg. activi-
tăți de valoare în creier și în anumite
comportament, și astfel se stabilește o regulă.

- în emisfera eliberată dreptă pot fi
identificate 4 zone de controlare a emoțiilor:

(s-a studiat rel. dintre mână și copil ne-
pune 2 ani de viață și s-a demonstrat că
rel. aceasta infl. foarte puternic modul de
controlare al emoțiilor pt tot restul vieții), →

lucrul acesta evaluează în timp. În această perioadă
copilul învăț să își controleze o anumită
emoție revenind la liniște. Tot acum mai
învăță și procesul de sincronizare emoțio-
nală. (neuronii oglindă). Sunt 7 unde de

comunicare pe sec. între emisfera cerebrală dreap-
tă a mamei și a copilului, iar bătăile inimii
al celor doi încep să se sincronizeze. (intră în
rezonanță). Copilul primește o imagine de sine

pozitivă, este confirmat de adult. Une-

drele cele mai mari suferințe ale noastre sunt
provocate de înfrângere. Acest fapt este per-
ceptibil ca o diminuare a valorii noastre.
Când apar contrapierile după traumele,
iar noi încercăm să compensăm.

afirmare → înfrângere → confirmare
↓ ↓
bucurie traumă. L datorită pierderii
de a confirma valorii
copilului.

- tot acest proces nu se desfășoară auto-
mat, el trebuie învățat. Propria durere
poate fi bună compensare în o bucurie
mai mare din altă parte.

- mai ne putem trăi fără emoții pu-
ternice, însă problema este de unde
provine aceste emoții și dacă ne înpli-
nesc cu adevărat sau nu. Mai ne putem
să trăim fără să ne afirmăm pt. că
cel care ne-a creștut ne-a afirmat. Întot
cea ce negăm bucuriei este o afirma-
re o negare, negare fiind expresia a
mortei.

Atașamentul: a) - sigur (pozitiv) - între copil și
adult se dezvoltă bucuria, con-
trolul și sincronizarea.

b) - nesigur (neg) → când adultul este

dezinteresat de copil, când copilul este folosit de adulți pentru nevoile lor. Astfel copilul este traumatizat și are o imagine de sine negativă (imag. copilului negativ).

- trauma are mai multe aspecte: lipsa binelui sau prezența răului.

→ apare o nevoie irepresibilă de acceptare pt. a sepa de această traumă. Dar această se, timpul trebuie să ajungă de pendență (ex: ajung să știm că să ne mai simțim rău).

28. XI. 2013 - C.S.

- toate stările noastre sufletești au și un "cablaj" neurologic.

- bucuria și controlul se ruvate pe baza sincronizării emoțiilor.

- când se dezvoltă aceste 3 desiderate se formează atașamentul sigur. Pentru buna funcționare a relațiilor dintre oameni sincronizarea este decisivă. De exemplu o conferință este reușită când se realizează o comunicare emoțională (sincronizare) în sala.

- asta înseamnă că, controlul emoțional este mai important decât cel rațional. Cel mai important control este cel al emoțiilor negative (trădare, ură, învidia).

în stătea, disperarea, dezgustul, durerea). Le putem depăși doar dacă ne putem bucura de ceva.

- capacitatea reală de a ne bucura vine din exercițiu, din experiență, din patența există de la naștere.

- dacă nu avem capacitatea de a ne bucura, de a compune, de aște o durere cronică, traumă. Mai ne putem de unde provine, din vedere că nu am este bine. Bucuria emoțională este pre-corticală, spre deosebire de durerea fizică care este corticală.

- au fost identificate 3 tipuri de atașamente nesigure în care se poate instala trauma.

- mama este cea care îl inițiază pe copil în universul sigur pe când tata îl inițiază în universul transcedental, în universul emoțional.

- atașamentul nesigur este în funcție de patologia adultului:

Atașament } 1) ezitant
 2) disconsiderant
nesigur. } 3) dezorganizat.

În condițiile acestea adultul îl folosește pe copil numai pt. satisfacerea lui.

H. disconsiderant - adultul este în prim plan, o idolatrare a copilului în favoarea binelui.

It. ezitant - adultul nu dă atenție copilului, dar îl tratează ca pe un adult neîncredut. Timpul copilului nu are același nivel de înțelegere și astfel copilul ajunge să ezite, să se teamă de comportamentul adultului.

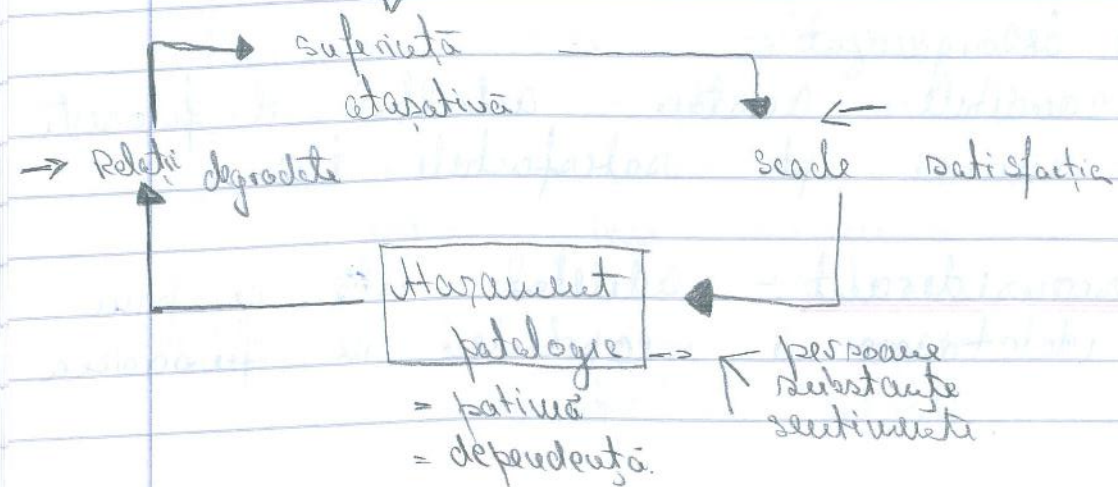
It. dezorganizat - atunci când copilul este derutat de atitudinea adultului care exagerază atât în afecțiune cât și în abandon.

- în toate aceste situații apar traume pt. că atașamentul este riscur. Sunt identificate două tipuri de traume:

- traume prin lipsă (abuzului)
- traume prin abuz (dispreț, sexual).

Trauma este o durere atașativă care exprimă lipsa atașamentului sigur.

- această suferință atașativă scade satisfacția și în consecință aceasta apar comportamente de compensare (cașmă de pornografie, mâncatul exagerat, shopping exagerat).

- atașamentul patologic dă satisfacție dar nu realizează o bună comunicare cu ceilalți (relații degradate)

- problemele nu sunt doar la începutul vieții, ele pot să apară și pe parcursul ei. De obicei persoanele care au probleme cu atașamentul au avut probleme cu părinții (dar catalogat în mod generic, ca faptul că există o legătură între ele). => felul în care ne raportăm la ceilalți este modelul în care ne raportăm la atașamentul.

- putem vedea oameni care au avut parte de o educație bună în copilărie dar care ajung la un atașament patologic.

- când ajungem la părinți este pt. că nu găsim satisfacție în relația cu părinții. Dacă cineva îl găsește pe sine-misă, celelalte lucruri nu mai sunt esențiale.

- în lipsa iubirii firește se poate dezvolta un atașament patologic ("Hustliche"), care duce la o relație nesigură.

- lucrurile stau la fel și în ceea ce privește viața spirituală. Biserica ar trebui să fie ca o familie în care să se dezvolte relații de tipul atașamentului sigur.

"The boss of it all" -> Lars von Trier (film)

Clasificarea păcatelor.

Există mai multe categorii de păcate:

- păcate trupesti și păcate metrupesti. Însă în ambele cazuri folosim trupul, precum și toate păcatele sunt suflătești. Toate păcatele își au originea în suflă. Diferența este că în cazul unuia scopul este de a obține o satisfacție la nivel senzorial. De exemplu, când dau o palmă mie o dau pt. senzația din palmă, și satisfacția este la nivel mental, nemulțumirea celuilalt. Când fac un păcat trupesc și fac pt. o satisfacție senzorială pe care o dau în trupul meu.
→ Diferența este de scop.

- păcate de moarte și păcate care nu sunt de moarte (cf. Ioan Evanghelistul - I Ioan).

Aici sunt două realități de interpretare, înțelegând două moduri de a înțelege păcatul:

I - păcatul este încălcarea unei legi, urmând o pedeapsă (perspectivă juridică).

- pe de altă parte avem păcate ale omului sau păcate ale comunității.

- ca să obținem o ierarhizare a păcatelor, ierarhizare poruncilor. Se consideră mai mari păcatele comunității. Distincția se face acum între păcate care se iartă și păcate

care nu se iartă.

II - trad. răsărit. consideră că păcatul este o boală, omul este balnear suflătești care poartă oare și consecințe somatice. Păcatul este privit ca o patologie.

- dacă se pune problema clasificării păcatelor atunci trebuie să clasificăm bolile. În sens juridic păcatul de moarte este încălcarea cu bună știință a voinței lui Dumnezeu. În perspectivă răsărit. păcatul de moarte este cel care duce la moarte suflătească. Cel care face rău și se crede are părere de rău și moare (durează suflătească) nu este moart suflătește. Când păcatul nu este însoțit de părere de rău suntem în situația de moarte suflătească (împietirea inimii).

- perspectiva răsăritească este mai subtilă. Orice păcat poate fi de moarte în orice boală poate fi contagioasă. Orice păcat duce în cele din urmă la moarte.

- tot păcat de moarte este și când faci un păcat de moarte când ești moart suflătește.

- textul textelor este poruncă. → unele păcate expun moartea suflătească, altele te duc la moarte suflătească.

- distincția între păcate există, dar granița dintre ele este fuzzy. Mai trebuie să

facem neapărat să ne mai ca să fim ușa sufletelor. Putem pierde viața și nefericim.

Sunt identificate în aceste trad. 3 categ. de păcate de moarte:

1. păcate capitale.
2. păcate strigătoare la cer
3. păcate împotriva bechului sfânt.

1. Păcatele capitale - sunt cele mai răspândite, dar asta nu înseamnă că sunt singurele. Le putem identifica uitându-ne la puterile sufletului:

- intelectul (imaginația de sine) → exces: mândria
→ lipsă: slava departă.
- vigoarea → exces: mânia (ura)
→ lipsă: tristetea
- dorința → exces: lăcomie, desfrâuare, avânt
→ lipsă: achedia (= plictisul)

Astea sunt patologiile posibile ale sufletului, însă le putem întâlni și combinate.

Sf. M. Martiresitarul spune că prima patimă este iubirea de sine egoistă din care ies slava departă, lăcomie, avaritia (pe care le găsim și în ispitele Măchetonului). Prima păcatăle ne face să ne neplăcăm erozul este lăcomia, dar care ne deretă.

Atunci nepe dorința de a aduce bunuri mai cherabile (patimă avaritiei). A treia strategie este să înșepti ne bunuri materiale, oved ne vedem că cele cherabile pot scărda și de; aceasta este slava departă (falua).

După aceste strategii de a înșepti erozul apar celelalte.

04. XII. 2013 - C. 10.

2. Păcatele strigătoare la cer.

- 1 - uciderea - toate actele care atentează la viața omului.
- 2 - neplata lucrătorilor - cineva lucrează pt a-și întreține existența și nu este răsplătit. Acest aspect ar trebui privit și din perspectiva conservării responsabilității.
- 3 - nerespectarea poruncii a v-a din decalog "nu iurști pe tatăl tău și pe mamea ta..." → din nefericire sunt multe cazuri de abuzare în azil. Din punct de vedere moral este foarte grav, majoritatea părinților mi fac datoria dar sunt uitați de copii.
- 4 - păcatele împotriva finii → homosexualitatea. Se promovează astăzi normalitatea oricărui orientări sexuale, însă natura ne-a născut cu heterosexuali.
- 5 - împiedicarea cu bună știință a transmiterii de prunci (contracepția).
→ se numesc "strigătoare la cer" pt că

cerul este creștinătatea care a creat mântuirea omului. Dumnezeu este ca un tată care nu lasă neacoperite aceste aspecte, ne cere fiii sărigo la cer.

3. Păcatele Impatrive Închinării Sfinte - sunt păcate împotriva credinței. Specificul iconomiei închinării sfinte este Revelația. Închinarea sfântă este Persoana prin care Dumnezeu se face cunoscut oamenilor. Păcatul împotriva închinării sfinte este atunci când contestăm evidența lui Dumnezeu în viața noastră.

- aceste păcate sunt prinse prin raportare la credință, încredere și dragoste.

Credință
↳ 1. Necredința - o împatrivire. Cei care se împatrivesc pot fi victimele noastre, ale Bisericii, când comportamentul nostru și simțim-te pe alții. Luptăm împotriva credinței fiindcă ne mărim flămura ei.

2. Fanatismul - un exces, atunci când creștinii au numai unul țară este autototie iar ceilalți sunt doar niște impostori. Însă trebuie să avem mereu în vedere că suntem oameni, nu suntem Dumnezeu. Adevărată unitate este ne deși, nu este în literă.

Neîncredere
↳ 3. Neîncrederea - este de obicei nu un păcat individual, ci este păcatul rezultat din mai multe relații. Un alt aspect este călă al unui surplus de încredere.

Închinare

4. Prea puțină iubire față de Dumnezeu - iubirea nu poate fi privită doar ca o instrucție. Închinarea noastră se poate ca rezultat al iubirii lui Dumnezeu. Este păcat împotriva închinării sfinte atunci când rezistăm în fața iubirii lui Dumnezeu, atunci când nu răspundem cu iubire la iubirea divină.

Un alt aspect este exenul de iubire față de Dumnezeu (gelozia) - atunci când am vrea ca Dumnezeu să fie doar partenerul nostru. Atunci când ne simțim să primim mai mult decât ceilalți.

- din cauza lucrării nu capotăm lucruri importante.

05. XII. 2013 - CM,

Testarea păcatelor.

- trebuie avut în vedere la ce școală de interpretare a păcatelor ne referim:

- teoria indulgențelor - care facea creștinii să se poată dobândi achitând niște taxe. Este viziunea Evului Mediu, viziune care a provocat mari probleme în Biserică. Scandalul indulgențelor a fost unul din factorii care a provocat apariția protestantismului. Indulgențele se plăteau pentru păcate care se iartă.

- dacă privim păcatul ca boală atunci

vorbele de tărăduire, o viziune mult mai complexă. Este o problemă de sinergie.

- răspunsul tradiției răsăritene privind iertarea păcatelor este acela că nu există păcat care nu se iartă imediat. Mântuitorul s-a făcut rob, s-a făcut pt noi păcat, a asumat toate firea noastră. Și-a dat viața ca răscumpărare pentru noi, iar nu există cum care să fie mai jos de el să coborât Hristos la iad. Prin această perspectivă apa mea păcatul este universal la fel și universalitatea iertării păcatelor (-> temă centrală a Epistolei către Romeeni).

- dacă păcatul este pierderea Izvoarelor vieții, iertarea este venirea Izvoarelor vieții la noi. Iadul este absența prezentei lui Dumnezeu, iar pogorârea la iad a lui Hristos este o formă de prezență în propria lui absență.

- însă nu este suficient numai acest lucru. Problema este că noi ne risipim viața, ne valorificăm viața. Nu facem cum vând iertării noastre ce ne oferă acest har. Problema este că noi nu vrem harul lui Dumnezeu pt. adevărata lui valoare, ci pentru lucrurile pe care le dorim noi. Rostul Tălmășirii este de a ne oferi nouă situații de a trăi altfel, să ne eliberăm de frica de moarte și să putemubi cu adevărat ne aceste credințe. Nu iubim cu adevărat pt că ei se pare că ne face vulnerabili, și ne este frică

să ne rădă alții de noi.

- a obține iertarea înseamnă a pune o mare ofertă de viață, dar pe care o putem pierde din nou dacă nu o ținem. Cel mai bun exemplu este în pilda datornicului nemulțumit. Iertarea este o reeditare. Noi ne risipim această iertare când procedăm la fel cu cei din jurul nostru. Când ierți dar alegi pe cineva, nu vorbim de iertare, ci de o nerăzvrătare.

- tot ce dorim să ne facă nouă Dumnezeu trebuie să facem și noi celorlalți. Tălmășirea este o reeditare pe care o putem pierde din nou.

- un alt exemplu este acela în care mergem la un doctor care ne dă o rețetă. Dar organismul nostru respinge această rețetă, sau mai bine zis această rețetă.

- problema este că a colabora cu Terapeutul. Rostul pt care Dumnezeu ne-găduie suferința este în vederea tălmășirii.

- acesta este și rolul cauzelor, care nouă descoperim o relație cu Dărmătorul. Trebuie să practicăm pe alții ceea ce acceptăm și noi de la ei.

- nu Hristos le avem pe toate odată, "fantoma" este activă, trebuie doar neșpită. Cu toate acestea devine lucrativ în viața noastră.

doar dacă mi-l însușim cu adevărat.

- Mărturisirea mea să îl luăm pildă pe Sf. Fericele sunt autopozeții Mărturisitorului.

• Simeon Krayopoulos - „Taina suferinței”, ed. Bizantină.

• Grigorie Gheorghiu (M. Silviu Vlad) - „Spovedania determinată”.

09. XII. 2013 - C. 12.

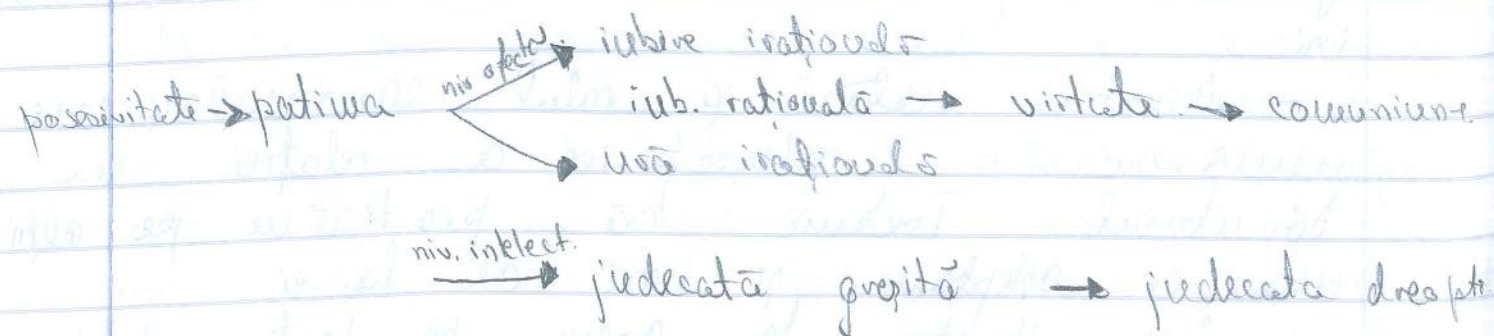
VIRTUTEA.

Problema vieții spirituale. Definiția virtuții.

→ nevoia noastră de viață și de sens, auto-logica noastră.

- Sf. Maxim definea patimea ca iubire irațională și non rațională, dar și judecată greșită.

- un principiu antic spune că virtutea este calea de mijloc. Tusa nu ne scut de platitudine ci de echilibru.

- la nivel afectiv, virtutea poate fi definită ca iubire rațională, atareea fapt de

me luate pentru scopul lui Dumnezeu. Sf. M. Mărturisitorul vorbește despre iubirea de Dumnezeu, vorbete de iubire conform cu intenția Creatorului (iubirea pt scopul ei Dumnezeu). Există un rost al iubirii între sat.

- ca să ne ajungem la iubire irațională trebuie să ne folosim lucrurile ca surrogat ale legăturii noastre cu Dumnezeu. Singura atitudine a noastră în raport cu Dumnezeu este receptivitatea. Libertate înseamnă ce ne amă predice ne călă iubim (Savate Batoari). Iubirea rațională creștină-
ză o luptă.

- la nivel moral virtutea este o judecată dreaptă.

- corect vorbim de patime vorbim de un raport de posesivitate, pe corect ne eful virtutii vorbim de un raport de comuniune.

→ **virtutea ca iubire și iubirea ca virtute.** Sf. Maxim. Mărturisitorul face diferența între unele multe tipuri de iubire.

les - ne - [patime] = lepădare de sine.

- lepădarea de sine = renunțare, lepădare de ceva. (are un aspect negativ).

- nimeni nu renunță la o patime de bună voie. Puterea patimei este de fapt puterea eroinei, nevoia de viață și de sens.

- Mixed print - planetes:

- problema nu este de ce nu i-ai las. Problema este ca dau acesti erozi, ce dau re loc.

Esueta lescizilei creșterea la remunerații la
pătură și breșea la vîrșete me este ab-
stinența, Remuneri la parat și te recepți
de iubirea lui Dumnezeu.

- din toate patențele se vede că nu
loc de surrogat dă de cea ce este
autentic. Viața poate fi trăită ce aducând
doar ne cunoaștem.

- Matel. Me se-a convocat să se lipo-
clone de sine și să răspundă fctr sine.
Aici este vorba de negarea negării. Ca să
fac ce face altul trebuie să am o voință
pesternică. Tăierea vorbii me este acceptarea
actului valitiv, ci este de a da ceea
multă importanță judecării altuia.

- toate aceste negații treburile pentru a
nega a negații, pentru a fi o negare
a vorbii de demerit

12. XII. 2013 - C 13.

- acest limbaj are două aspecte:

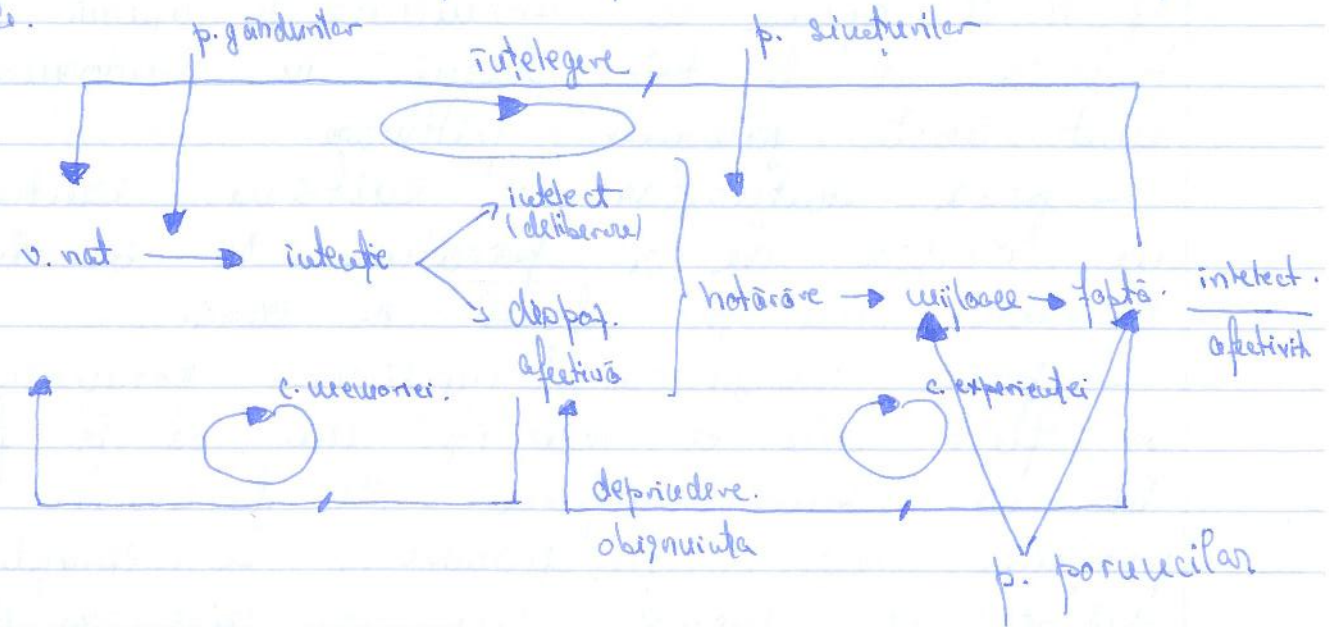
- dorința de remunerare, dar nu la puse
ci de gardienă care se face viața tat
nu ci putea posibilă (lepadarea de lepadă-
rea de remunerare).

- Trebuie să ai în vedere că lumea nu
mai are valoare, ci aspirația se orientează

la Izvoare vechi, care devine reperul vechi
noastre.

- Sf. M. Martiriștăreanu spune că funcțio-
narea normală a dorinței noastre este cum-
pătarea. În mod normal vigoarea se supune
și încețoșării dorinței. Când dorința este cum-
pătătoare vigoarea ne cade în lipsă, Sf. Maxim.
Mărt. vorbește în acest sens de iubire. Ace-
le trebuie să facă mintea noastră pentru
a funcționa corect este să se roage neîntrerupt.
În orice caz trebuie să vedem lega-
tura cu Dumnezeu. Tot universal vieții se
învârtă în jurul lui Dumnezeu.

- nu această reorientare asupra legăturilor, surrogatelor cu care ne-am hrănit până acum. Această repere este clădirea, un câmp de aderență la acele surrogate. Tăierea va ne asigura că neputem noastră și reperele care aceste dependențe și reorientare spre alt-
cineva.

Care dispoziții

- reorientarea cosului - fără înțelegere nu putem face nimic, schimbăm o patimă cu alta.

- paza gândurilor → Sf. Păvăli spune că nu putem evita marea gândurilor dar putem interveni în paza gândurilor. (mă feresc să fac ceva). Tre psihologia modernă se numește terapie cognitivă.

Există 3 aspecte aici:

1) - gând pătimas, → iubirea

2) - păcatul cu gândul → am ne menținem starea afectivă de atenție.

3) - păcatul cu fapta → când am ajuns să săvârșim păcatul respectiv.

Dacă dispozi. afectivă pe care o trepăstă un gând este pătimasă, gândul nu este bun, este pătimas. Aceste gânduri trebuie reprimat. Sf. M. M. spune că buruienile și spini pe care trebuie să le taii când nu îndrăznești să faci sunt aceste gânduri pătimase.

- paza sentimentelor → evităm contactul fizic cu ocazie de a păcătui. De ex. dacă ești alcoolic, nu fi alcoolic acasă.

- paza poruncilor (implinirea poruncilor) - nu poți face ceva ce nu îți vine să faci, fac pt. că sunt impuse iar dacă le faci schimbă propria mea funcționare. De exemplu dacă urăsc pe cineva nu mi vine să îl iert,

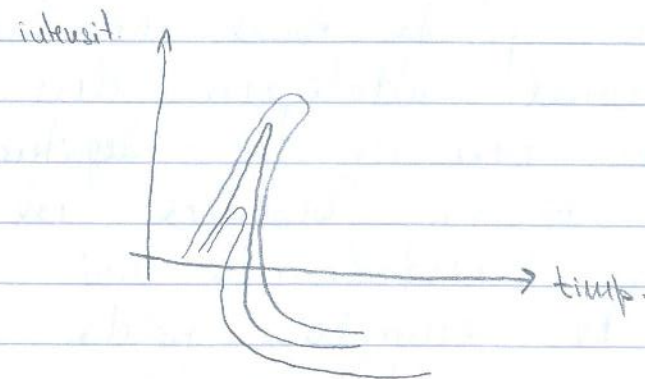
dar mereu stă pe această poruncă ce dăruie de a-ți schimba viața.

- renunțarea nepotenței și recunoașterea elului care nu pot renunța viața spre Izvorul ei.

16.XII.2013 - C14

- initial poruncile le facem din teamă, fără o prea mare dorință. Iată că se facem ne schimbă.

- satisfactiile patimilor sunt pe termen scurt, pe termen satisfactiile pe care le produce virtutile sunt pe termen lung, se cumulează mai greu.

- trecerea de la pătimire la despățimire nu înseamnă doar ameliorarea plăcerilor ci evitarea altora care usurează căminarea și iubirea de Dumnezeu.

Clasificarea virtutilor (3+4)

(Andria) (Phronesis) (Sophrosyne) (dikaiosyne)

- a. - virtutile cardinale: curajul, înțelepciunea, înfrângerea, dreptatea
b. - virtutile teologice: credința, înțelegerea, dragostea
↳ $\delta\omega\delta\epsilon\iota\varsigma$, $\varphi\varphi\omega\nu\sigma\iota\varsigma$, $\sigma\omega\varphi\varphi\sigma\tau\epsilon\iota\varsigma$, $\delta\iota\kappa\alpha\iota\sigma\mu\iota\varsigma$

- acestea sunt cele opt calități, funcțiunile noastre, dar pe care nu le dobândim nici noi. Ele ajung la noi prin despătimire, nu prin măsura în care eoul se orientează spre Dumnezeu.

- mai avem acces la aceste virtuți numai prin viața în Hristos, în Biserică prin redobândirea poruncilor. Virtutile sunt cele opt calități ale Mântuitorului. Mânt. nu se face sau pt a ridica standardele morale ci pt a ne scuti de forța de moarte.

- ființa virtutilor este Hristos. A fi creștin înseamnă a ne însuși calitățile lui Hristos. Toate aceste calități sunt roada iubirii de care vorbeste sf. Ap. Pavel în Galateni.

- cel mai mult înțelegem din aceste virtuți dacă le punem în legătură cu cele 7 Treimi ale Bisericii. Biserica ne asigură transferul de la Hristos la noi și de la noi la Hristos. De exemplu pilda aluatului -> noi suntem făina (noi suntem ulei) iar drojdia este Hristos. Este necesar ca toate aspectele din viața noastră să se amestecă cu viața lui. Ce rămâne necumestecat rămâne mort. Biserica este mlaștarea, iar Treimile sunt modul în care se real. această întrupare. Dacă ne unim cu Hristos, ne putem să creștem, se real. în noi aceste calități.

- fiecare virtute poate fi înțeles prin as-

ierea cu o Formă:

- credința: Botez.
- îndrăzneală: Mirneșenie
- iubire: Euharistie
- curaj: Maslu.
- chibzuire: Metanoia -> Spovedania
- înfrângere: Cununie.
- dreptate: Hirotonia.

Iubire -> Euharistie.

- în esență orice virtute este o iubire rațională (sf. M. Mărturisitorul).

- iubirea are două adrese: spre Dumnezeu și spre aproapele.

- T. Hirotoniei este pentru niște persoane, pe botez unei parohii. Hirotonia nu este universală. Harul este dat unei comunități prin preot. În treburile mănăstirii aparținuta fapt de Biserică.

- Treburile cele două adrese ale iubirii se pot unea în conflict, care devine de primă m. Dar Mânt. spune că între cele două este o leg. internă, „vă raportați la Mine într-un cat vă raportați la cei mai mici ai Mei”.

- definiția cea teologică a iubirii este cea din T. Euharistiei, nu este mai mult decât cel care își dă viața pentru aproapele. Iubirea se definește prin verbele „a frânge” și

↳ la epilepsie nu există "boom" ...??
cum nu, iab. de o.

a a vârstă.

- impulsia noastră este că a-l iubi pe d-ful
însușirea a face ceva pentru El. Dumnezeu
este subiect absolut, este dăruire absolută.
Dacă este un lucru pe care Dumnezeu
El poate primi de la noi este receptivita-
tea noastră. Tebina de d-ful însușirea
ce primi tot ceea ce El ne oferă. Timp
de multe ori ne se cămin, dăruire la
d-zeu ne pune ne sit. solicitante iar noi
ne temem.

- ne raport ce aproape de obicei nelegem
ce face aproape pentru noi. Tre realitate
iubirea nu este cea ce primim ci cea ce
oferim.

-> între cele două adrese leg. este că
nu dau decât ceea ce primim, și nu
primim decât ceea ce dau. Tre realitate
nu este vorba despre ce oferim lui d-ful
și ce oferim altora. Numai ne măsoară
care ne deschidem altora ne deschidem
lui Dumnezeu. Mai avem viața și iubirea
numai folosim-le în logica lor. Mai
suntem la o paupă, nu putem extrage
apă dacă nu ne găsim.

08.01.2014 - C15.

- totuși avem nevoie de satisfacție, ori problema
poate fi rezolvată numai în legătură cu Izvorul
vieții. Mai vorbim despre Dumnezeu, însă în
mod paradoxal El este marele absent, iar mai îl
înlocuim cu mine, cu surrogat. Ne distru-
gem viața raportându-ne la anumite lucruri,
care pot deveni idoli.

- primul lucru care trebuie făcut în cazul
pacienților este recunoașterea situației. Să re-
moștem că nu putem singuri, pentru că nu
am ajutat acolo singuri. Pentru aceasta
trebuie să apelăm la oamenii care pot să
ne ajute, de exemplu ei care au trecut
prin efortul de despătimire.

- dacă dăruirea noastră interioară se pămeste
patima latentă. Ne negăm lui Dumnezeu
să ne ferescă de "săgețile aprinse" ale
dupăcarei. Trebuie să avem pausa gâ-
ndurilor, să avem grijă de gândurile noastre.
Problema este că mai lăsăm gândurile să
vină și ne trezim târziu. Dacă la început
patima o facem pentru plăcere, mai târziu
o facem pentru evitarea durerii (de ex.
betia). Paza gândurilor ne ajută să ne mișcăm
spațial între necăderi, să diminuăm frec-
vența și intensitatea necăderilor.

- pausa simțurilor - diminuează patima, căci
oricum să ne feresc de ceva nu deconec-
tez.

Într-o anumită măsură sunt doar metode, nu lămură a
ceea ce scoatem trebuie să punem satisfacții
autentice. Recurșurile tranzitorii sunt bune nădă
de ne reprezintă nivelul ultim. În timp ce
luptăm pentru a ne recădea trebuie să
găsim alternative.

- pasă parcurilor - merit, merit timp să dezvolt
o altă dispoziție. Se numesc "parcuri" pentru
că la început le facem fără să ne căminăm
de exemplu: se posteste → postea și se pentru
că postea ne ajută, altfel mergem ca înainte.
Făcând anumite lucruri și având o dispoziție po-
zitivă, înii crește dispoziția afectivă de a renunța
la lămurile patimilor.

- această luptă cu cel pătimim este cea a
mănuirii noastre lepădarea de sine, sau tăierea voin-
ței pentru să ne lepădăm de noi înșine
mănuiri distragând, ci trebuie să mănuim și
mănuia de dragoste.

- apa ceea ce patimă este posesivitate, vicia-
ta este căminuire. Virtutea constă în a
impărtăși. Toate lucrurile ar trebui să fie
impărtășite de căminuire cu lucrurile și cu
sine. Cea ce este peisajă egală devine
devine pur și simplu căminuire și fi creșterea re-
surselor a bucurii pe alții cu dăruirea pe
care îl ai tu. Apa ceea ce impărtășirea este
treptată, la fel și despătimirea este
treptată.

Tablă necapurilor.

- este firesc să ne ne bucurăm de ce-
caseri. Există două tipuri de necapuri:
- cele cu via (pe care le putem mai): postea,
asceta.

- cele cu via (asceta, postea) sunt cele
pe care le luăm mai.
- necapurile fără via noastră sunt cele
pe care ne le dăruim, dar care vine în
mănuia acțiunilor noastre.

Sf. dr. Mărturisitorul vorbește despre o lege
a providenței, de care lucrurile de care ai
abuzat se întorc asupra ta.

- suficientele fără via noastră sunt cea
ce Sfântii Părinți numesc "cuptor". Înțelegem
negodind suficientele ne pentru ca să ne
pedepsească și pentru ca să ne arate
ceea ce merită să facem și ceea ce ne
merită să facem. Nu poți face în viață
toate, trebuie să dăm prioritate lucrurilor
ce au o mai mare valoare.

- renunțările fără via noastră ne ajută
să înțelegem și la ce merită să renun-
țăm în via. ne-pătimim
a-patia

patimă

cau-pătimim → înii ~~asum~~ asum
impunem cu ceva necapul respectiv; plâng
cu el și plâng.

Demneșcu ne-a dat capacitatea compătimentului (cu
patru) prin neuronii oglindă.

- un alt rol al superintelor este acela că
ele fac să cadă falsele justificări.

Simone Kraepelin - Tăcerea superintelor.

- omul este liber atâta timp cât nu are
picioare în călea iuhini. Puterea iubirii este un
apă, dar nu o disipare. Căci de venim
nepătimitorii sentimente cu adevărat liberi.

- superintele celorlalti sunt pline de a fi
compătimentari, nu ne ne putem bucura de
superintele celorlalti. Prin superintele demneșcu
ne apropiem unu' de altu'. Să avem mereu
în minte facilitățile noastre.

- chiar dacă demneșcu negodure acestor sp
lămurire noastră, depinde totul de modul
de care le primim, căci putem cădea pu
le (ex: tristetea, detestădeia, depresia).